

Съ такива надежди и двамата прекарваха есеннитѣ дъждовни дни и нощи и се приготвиха за зимата, която дойде съ голѣми студове и дълбоки снѣгове.

*

На връхъ Коледа, руската войска и българското опълчение на Бѣлия генералъ Скобелевъ напустнаха върха св. Никола, спустнаха се съ вжжа по леденитѣ урви и спрѣха при село Шейново. Тукъ се бѣ окопала турската войска, която бѣ въ Шипка и по планината.

Срещата стана бързо. Турцитѣ бѣха победени и пленени, съ много паши, войници и топове. Пътятъ на рускитѣ войски бѣше свободенъ къмъ Тракия.

Баба Петрана и Николай, застанали на пътя, очакваха повторното дохождане на освободителитѣ.

— Нали ти казвахъ, бабо, че нашитѣ ще дойдатъ, — говорѣше радостно възбуденъ Николай, подпирайки се още на тояжка.

— Пакъ дойдоха, Боже! Пакъ ще видя юнацитѣ.

— Бабо Петрано, следъ малко, като минатъ войскитѣ, ще те оставя и ще трѣгна съ тѣхъ за Цариградъ...

— Като идешъ тамъ, кажи много здраве на султана отъ баба Петрана, — пошегува сестарата жена. Николай се засмѣ.

— Ще му кажа... Слушай, бабо, ти ми спаси живота. Искамъ да ти се отплатя за голѣмото добро. Вземи това и знай, че нѣма да те забравя, — и младиятъ офицеръ ѝ подаде една кожена кесийка.

— Какво е това, Николай?

— Пари. Златни рубли.

Сякашъ огънь парна костеливата ржка на баба Петрана.

— Пари? — и тя насила въврѣ кесийката въ ржцетѣ на слисания офицеръ.

— Но, бабо... Защо? ... Отъ голѣма благодарностъ...

Баба Петрана си дръпна ржцетѣ назадъ и бързо заговори:

— Ами азъ съ какво да ви се отплатя за кръвта, която